

Viure en família

Dossier
Diversitat familiar

Li comprem la «play»?

Deixar el bolquer sense estrés

Acabar com a parella seguir com a pares

Embaràs saludable
Com canvia el teu cos

00023

Vuit maneres de dir família

per Anna Ortiz

Els temps canvien i també les formes, els noms i els formats de convivència. Però el que uneix els adults i els nens que conviuen i comparteixen el desig de créixer junts, continua dient-se família. Després de conversar amb ells, us presentem vuit retrats de diversitat familiar.

Regino Hillera

Un bon equip

«Una família és on hi ha pares i mares, hi ha fills, i fem coses junts», ens ha dit la Clara, que té 5 anys. Hi ha el Bruno i l'Anna; hi ha la Maria (8), la Clara (5), i el Xavier (3). I, junts, fan moltes coses.

M'expliquen que les necessitats dels fills són dispars. «Estem més marcats per la Maria, perquè obre camí i tot és nou... En canvi, amb el Xavier passem per llocs coneguts...», diu l'Anna.

A la ciutat busquen els parcs, les llibreries que ofereixen sessions de

contes, o alguna activitat popular del barri. És fàcil desplaçar-se per la ciutat? «Nosaltres anem amb bicicleta sempre que podem, tots junts... però en canvi, quan anem pel barri, a mi em desespera que el soroll no em deixi sentir què em diu el meu fill!», comenta el Bruno.

En el seu entorn no hi ha avis ni familiars gaire propers. La xarxa quotidiana la formen els amics que també tenen canalla. «És una relació d'anada i tornada; i aquests amics també són la família!»

La conversa es trasllada a la cuina on preparen, a quatre mans, els entrepans del berenar.

Parlant del futur dels fills, l'Anna em diu: «em preocupa l'entorn que es trobaran, però el món sencer no el canviarem; només podem donar-los eines emocionals perquè puguin viure-hi en millors condicions. I per fer això, cal suport a les famílies!».

I què és, la família, pel Bruno i per l'Anna? «Doncs la família és el que em sosté. És un lloc on ets estimat només pel fet de ser tu. On, passi el que passi, no estàs en risc: se t'estima incondicionalment», diu el Bruno.

Jaume Codina

«Sí, és el que t'enforteix per després sortir a fora», afegeix l'Anna.

Penso en aquest nucli de cinc: ja són una família nombrosa. I a nivell pràctic, pregunto, quins recursos, llocs, o entitats acostumeu a...? però en Bruno s'avança i, abans d'acabar la pregunta, la capgira contestant: «Recursos, dius? El millor recurs és una bona relació de parella; això és un equip de dos...!».

Quan el vincle continua

El Gilbert i l'Eva són una parella separada, però veient-los amb les seves filles es percep una estructura afectiva gairebé intacta: hi ha una dimensió de família que ha sobreviscut a la separació, que té nova forma, i nou sentit.

La Júlia (6) i la Laia (5) van ser desitjades i van arribar seguides. Més tard, els camins van separar-se abans que les persones; amb la decisió presa, encara van conviure un temps, fins a organitzar-se en cases diferents, el passat mes de juny.

«A mi em preocupava l'adaptació de les nenes», diu l'Eva, «i també com estaria el Gilbert». «Doncs a mi l'economia», diu el Gilbert, «perquè elles tenen les necessitat cobertes, els avis al costat...».

Tots viuen a prop i mantenen una comunicació fluïda. «El pare és

insubstituïble», diu l'Eva. Ell hi afegeix: «I amb les nenes fem les coses diferents, però en parlem, i ens respectem».

«Vaja, jo creia que entrevistava una parella separada!», els dic. «És que nosaltres estem millor, i elles també». I, en concret, quins són els acords presos arran de la separació? «Vam signar un document de custòdia compartida. Cap dels dos no ho va exigir, però no fa cap nosa, tenir-ho firmat», explica en Gilbert. Ell té uns horaris variables: un cop al mes té una setmana lliure, i les nenes viuen amb ell.

L'Eva explica que fan coses junts, tots quatre. «Dinem alguns dies, i pels aniversaris... no sé si és bo, però... si tu fas el que sents, això és honest, i això és el que les nenes reben».

En Gilbert veu les filles contentes i estables. L'Eva viu més les «mogudes internes»: «explosions emocionals, estats d'agitació... potser més per l'aparició de les noves parelles, que no pas per la separació en sí».

Tots dos fan un balanç positiu d'aquest temps. «Va millor del que esperàvem», diu el Gilbert. I què els diríeu, als amics que se separen? «A mi», diu l'Eva, «em va costar reconèixer que, malgrat no voler compartir la vida, hi havia amor; quan ho vaig acceptar, tot va ser millor». «Jo els diria que mantinguin una bona comunicació», diu el Gilbert; «és fonamental».

I aquest grup... És una família? Una exfamília? Una doble família?

«La família som les nenes i jo», diu ell. «Després hi ha els avis, i l'Eva... per mi la família és un lloc de seguretat». «Doncs la meua família», diu ella, «són les nenes i en Gilbert, com a pare i com a company meu també, encara que no visqui aquí. La família és un lloc on viure i créixer... tingui la forma que tingui!».

Mare i fill

L'Anna i l'Hèctor són un nucli familiar compacte: formen una família monoparental. «Ui, això de monopa-

rental...», diu l'Anna només començar. «Una dona pot ser mare sola per decisió pròpia o perquè s'hi troba; i són dues situacions completament diferents». Ella s'hi va trobar.

Vivia a Anglaterra, amb parella estable, quan va arribar l'embaràs. Van decidir acceptar-lo però, amb els dies, el seu company semblava neguitós, bloquejat. Abans dels dos mesos de l'Hèctor va marxar. «Jo no sabia què passava», diu l'Anna, «i vivia dins una mena de bombolla, bolcada en el bebè. Vaig acabar acceptant que ell no tornaria».

Va quedar-se a casa els pares. «Em sentia fatal perquè l'Hèctor no tindria pare, per com podria suplir aquesta mancança; em sentia sola».

Durant els 3 primers anys, l'Anna va fer-se moltes preguntes; va buscar, va acceptar, i es va sobreposar a l'autocompassió. «Com? Amb suport familiar; passant el temps del dol, i fent un treball terapèutic per revisar què havia passat i reubicar-me».

Ara l'Hèctor té 5 anys i va a l'escola municipal. L'ajuda de les administracions es limita pràcticament a la beca del menjador: ell porta els cognoms del pare, i per tant, no són considerats família monoparental.

Regino Hillera

